

ΧΡΗΣΤΟΣ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ

ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ

Κενοδοξιῶν ἔλεγχος. Ανειλικρίνεια καὶ ἐθνικὴ ἀνευθυνότης
τοῦ πολιτικοῦ λόγου

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ

www.sartzetakis.gr

- Κενοδοξιῶν ἔλεγχος. Ἀνειλικρίνεια καὶ ἔθνικὴ ἀνευθυνότης τοῦ πολιτικοῦ λόγου.

Φαινόμενον ἀνησυχητικὸν διὰ τὴν ὀμαλὴν πορείαν τοῦ δημοκρατικοῦ μας πολιτεύματος ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως ἡ τελευταίως ἐντόνως σημειουμένη, κυρίως διὰ τῶν δημοσκοπήσεων, τὰ σις πρὸς ἀπαξίωσιν τῆς «πολιτικῆς» καὶ ἀμφισβητήσεως τῆς ἀξιοπιστίας τῶν πολιτικῶν εἰς τὴν συνείδησιν ἱκανῶς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ὁ προβληματισμός, ὡς εἶναι ἐπόμενο, συνέχει τὰς σκέψεις καὶ τῶν ἀμέσως ἐνδιαφερομένων, τῶν πολιτικῶν μας, οἱ ὅποιοι καί, ὡς ἄκις τὸν ἐξωτερικεύουν, περιορίζονται εἰς γενικολόγους ἀφορισμούς, περὶ τῆς ἀνάγκης εἰλικρινείας τῶν πολιτικῶν, διαφανείας εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν καὶ ἄλλων παρομοίων, ὡς εἰς ἐπιβαλλόμενα μέτρα ἀνασχέσεως τοῦ κακοῦ.

Χαρακτηριστικὴ, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, εἶναι δήλωσις τοῦ παλαιμάχου τῆς πολιτικῆς μας ζωῆς τέως Πρωθυπουργοῦ Κωνσταντίνου Μητσοτάκη, κατὰ τὴν ὁποίαν «εἶναι ὥρα νὰ 'πούμε στὸν λαὸ τὴν ἀλήθεια» (ἡμερήσιος τύπος τῆς 22.8.1997).

Ὅμως ὁ ἴδιος ὁ Κωνσταντῖνος Μητσοτάκης προῆλθεν εἰς κραυγαλέαν ἀὐτοδιάψευσιν μὲ τὰ ὅσα, ἐλάχιστον χρόνον μετὰ, ἐξέθεσεν εἰς ἐνυπόγραφον ἄρθρον του, δημοσιευθὲν εἰς τὴν «Κυριακάτικη ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» τῆς 23^{ης} Νοεμβρίου 1997 ὑπὸ τὸν τίτλον «Υπάρχει ἔθνικὴ στρατηγική». Διότι τὸ ἄρθρον αὐτὸ ἀποτελεῖ εἰς τὴν πραγματικότητα σύνθεσιν κραυγαλέων ἀνακριβειῶν καὶ ἀναληθειῶν, ἀληθινὸν ὑπόδειγμα τρόπου ἀποκρύψεως τῆς ἀληθείας ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν.

Τὸ τελευταῖον αὐτὸ καὶ κατεδείχθη ἀναμφισβητήτως, ὅπως κάθε καλόπιστος ἀναγνώστης ἠμπορεῖ νὰ διαπιστώσῃ, μὲ τὸ κατωτέρω ἄρθρον-ἀπάντησιν, δημοσιευθὲν εἰς τρεῖς, λόγῳ τῆς ἐκτάσεώς του, συνεχείας εἰς τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα «Κυριακάτικη ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ», φύλλα τῆς 7^{ης}, 14^{ης} καὶ 21^{ης} Δεκεμβρίου 1997.

ΚΕΝΟΔΟΞΙΩΝ ΕΛΕΓΧΟΣ

Ἰπὸ

ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ

ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ

Τέως Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας

Διάγραμμα

Α' .- ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

1. *Ανάγκη νὰ λέγεται ἡ ἀλήθεια εἰς τὸν λαόν.*
2. *Οἱ ἀνθελληνικὲς καὶ ἀντιδημοκρατικὲς μεθοδεύσεις.*
3. *Ἡ αὐτοδιάψευσις τοῦ Κυρίου Κωνσταντίνου Μητσοτάκη.*

Β' .- ΑΝΑΣΚΕΥΗ ΤΩΝ ΑΠΟΨΕΩΝ ΤΟΥ ΤΕΩΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ

4. *Ἡ «ἄρνησίς» μας ἑλληνοτουρκικοῦ διαλόγου.*
 - *Δὲν ὑπάρχουν ἄλλες διαφορὲς ἐκτὸς γιὰ τὴν ὑφαλοκρηπίδα.*
 - *Οἱ τουρκικὲς προκλήσεις ἄσχετες πρὸς τὴν πολιτικὴ μας.*
 - *Ἡ ρητὴ δέσμευσις μας μὲ τὸ Πρακτικὸν τῆς Βέρνης (1976).*
5. *Ἡ πολιτικὴ τῆς κυβερνήσεως Μητσοτάκη.*
6. *Ἡ κατάστασις εἰς τὴν Θράκη μας.*
7. *Ἡ ἑλληνικὴ ὑποχωρητικότης.*
8. *Τὸ ἐνιαῖον ἀμυντικὸν δόγμα. Τὸ «ἐμπάργκο» τῶν Σκοπίων.*

Γ' .- ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

9. *Ἐξωτερικὴ πολιτικὴ γιὰ ἐσωτερικὴ κατανάλωσι ;*
10. *Ἡ περὶ «πολιτικοῦ κόστους» θεωρία.*
11. *Ὑπάρχουν ἀνομολόγητες δεσμεύσεις ;*
12. *Πανεθνικὴ ἢ συσπείρωσις. Ἡ αἰσιοδοξία.*

Α'

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

1.- Ἐνάγκη νὰ λέγεται ἡ ἀλήθεια εἰς τὸν λαόν.

Τὸν τελευταῖο καιρὸ πληθαίνουν μεγαλόστομες διακηρύξεις πολιτικῶν μας ταγῶν περὶ τῆς ἀνάγκης, ὅπως υἰοθετηθῇ ἡ *γλῶσσα τῆς ἀληθείας* εἰς τὴν ἐκ μέρους των ἐνημέρωσι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, γιὰ ὅσα συμβαίνουν εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ἀλλὰ καὶ τὸν γεωγραφικὸ μας ἐν γένει περίγυρο, δηλαδὴ τὶς σχέσεις μας μὲ ἄλλες χῶρες, μὲ μιὰ φράσι *γιὰ τὰ ἔθνηκά μας κατ' ἐξοχὴν θέματα, ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ*. Βεβαίως ἡ ἐπισήμανσις τῆς ἀνάγκης αὐτῆς ἐνέχει ἀπὸ μόνη τῆς καὶ τὴν *ὁμολογία*, ὅτι οἱ πολιτικοὶ μας ταγοί, μέχρι τώρα τουλάχιστον, *δὲν ἔλεγαν πάντοτε τὴν ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ*

ἀλήθεια εἰς τὸν Ἑλληνικὸ λαό. Ὅτι ἐπὶ καιριῶν προβλημάτων τῆς ἐσωτερικῆς μας πραγματικότητος καὶ τῶν ἐξωτερικῶν μας σχέσεων μεταχειρίζονται κατὰ τὴν ἐνημέρωσί μας, ἂν ὄχι καὶ τὸ ψεῦδος θετικῶς, τοῦλάχιστον τὴν πρακτικὴ τῆς ἀποκρύψεως τῆς ἀληθείας.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ δὲν ἐχρειάζετο βεβαίως καὶ ὁμολογία, γιὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸ ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ λαό. Διότι *ὁ λαός μας* εἶναι ἀρκετὰ *εὐφυής*, ἢ γνησία ἐθνικὴ λαϊκὴ ψυχὴ τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, δηλαδὴ τῆς ὀλότητος αὐτῶν, πὺ σκέπτονται καὶ ἐνεργοῦν ὡς ἀληθινὰ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι, μακρὰ ἀπὸ ὑπαγορευμένους θέσεις καὶ ἀνομολόγητες δεσμεύσεις, *τίς ἐκφερόμενες ψευδολογίες*, ἔστω καὶ μὲ μόνῃ τὴν μορφὴ τῆς ἀποκρύψεως τῆς ἀληθείας, *τίς ἀντιλαμβάνεται* ἀμέσως. Ἄλλο τὸ ἐάν, *παγιδευμένος* ὅπως εἶναι *ὀλόκληρος ὁ πολιτικός μας βίος*, οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, οἱ γνήσιοι αὐτοί Ἕλληνες πολίτες, *δὲν ἔχουν καὶ τὴν δυνατότητα*, - ὅπως ἀντιλαμβάνονται ἀμέσως τὴν πραγματικότητά, - καὶ *νὰ ἀντιδράσουν ἀμέσως* εἰς τὴν παραποίησί της, πὺ προγραμματισμένα τοὺς προσφέρεται. Γι' αὐτὸ καὶ *περιορίζονται* εἰς τὴν μόνῃ ἀντίδρασι, πὺ τοὺς ἀπομένει : εἰς τὴν σῶρευσι τῆς ἀγανακτήσεώς τους, πὺ ἐπὶ τοῦ παρόντος (ἄδηλον τί θὰ γίνῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον !) ἐκφράζεται καταλυτικῶς μόνον εἰς τίς διενεργούμενες δημοσκοπήσεις : μὲ τὴν *ἀναμφισβήτητη ἀπόρριψι τῆς πολιτικῆς, τῶν κομμάτων καὶ τῶν πολιτικῶν* ἀπὸ τὴν συντριπτικὴ πλειοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

2.- Οἱ ἀνθελληνικὲς καὶ ἀντιδημοκρατικὲς μεθοδεύσεις.

Τὸ καμπανάκι ἔχει πλέον κτυπήσει ! Οἱ δυνάμεις τοῦ κακοῦ, πολύτροπες πάντοτε, ἐλλοχεύουν. *Ἀπόρριψις τῆς πολιτικῆς, τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν κομμάτων*, - καὶ οἱ τρεῖς αὐτὲς ἔννοιες εἶναι ἀχωρίστως ἀλληλένδετες -, *σημαίνει εὐθέως καὶ ἀποσύνθεσι τῆς ἐθνικῆς μας κοινότητος, καὶ ἀπόρριψι τοῦ δημοκρατικοῦ μας πολιτεύματος*, ἀφοῦ χωρὶς τὰ τρία αὐτὰ δημοκρατία δὲν ὑπάρχει. Ἐχουν ἐπίγνωσι τῆς στοιχειώδους αὐτῆς ἀληθείας οἱ δυνάμεις τοῦ κακοῦ - ποικιλώνυμες καὶ παντοίας προελεύσεως, ἐγχώριες καί, πρὸ παντός, ξένες, ὅλες αὐτὲς, πὺ συλλήβδην τίς ὀνομάζω «ἐπίβουλο ἀνθελληνικὸ σχεδιασμό» - ὅταν *ώθοῦν σὲ ἀτραπούς συγγενικὲς πρὸς σαφῶς ἀνθελληνικὰ ἐνεργήματα, ἀντιδημοκρατικὴ θεώρησι καὶ διαλυτικὴ τῶν πάντων πρακτικὴ, ἀτραπούς, πὺ μὲ περισσὴ ἀφέλεια ἀκολουθοῦνται χωρὶς προβληματισμό, ὅπως :*

α) Ἡ ἀνυπόστατη διάκρισις μεταξὺ πατριωτισμοῦ καὶ ἐθνικισμοῦ, ἐνῶ οἱ δύο ἔννοιες ταυτίζονται ἀπολύτως σὲ χῶρες μὲ ἐκπληκτικὴ ἐθνικὴ ὁμοιογένεια, ὅπως, κατὰ τίς διαπιστώσεις καὶ τῆς

ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ

συγχρόνου επιστήμης τῆς Γενετικῆς, εἶναι ἡ Ἑλλάς. Διάκρισι, ἡ ὁποία ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ πληγῇ τὸ ἐθνικὸ φρόνημα τῆς παμμεγίστης πλειοψηφίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, νὰ πάψῃ νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ὁ ἀνεκτίμητος, ἀπὸ τὴν κοινὴ ἐθνικὴ συνείδησι ἀπορρέων, καὶ ἀδιάλυτος σύνδεσμος. Διάκρισι δέ, πού συντελεῖται μὲ τὴν **διανοητικὴν πλαστογραφίαν τῆς ταυτόσεως ἐθνικισμοῦ καὶ σωβινισμοῦ**. Πρόκειται περὶ δολιωτάτου ἐγχειρήματος, ἀφοῦ ὁ **ἐθνικισμός**, ὅπως κατέδειξε μὲ τὸ περὶ αὐτοῦ δοκίμιό του ὁ πατέρας τῆς β' Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας ἀείμνηστος **Ἀλέξανδρος Παπαναστασίου** (βλέπε **Ἀλεξάνδρου ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Μελέτες, Λόγοι, Ἄρθρα, ἐπιμέλεια Ε. Λευκοπαρίδη, μὲ πρόλογο Κωνσταντίνου Τριανταφυλλοπούλου, Ἀθήναι, 1957, σελ. 221-258**) εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν **ιδεολογία τῶν δημοκρατικῶς σκεπτομένων ἀνθρώπων**, ἐνῶ ὁ σωβινισμός εἶναι κάτι τὸ τελείως διαφορετικόν, μία κατακτητικὴ ιδεολογία, ἀπεχθῆς καὶ ξένη παντελῶς πρὸς τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα, τὸ ἑλληνικὸ ἦθος καὶ τὴν ἑλληνικὴ παράδοσι. Ἐπὶ τέλους, ἄς μὴ χαρίζουμε ἀνοήτως, μὲ ιδεολογικὰς παρωπίδας παρωχημένων ἐποχῶν, τὴν δημοκρατικὴν Ἰδέαν τοῦ ἐθνικισμοῦ εἰς τοὺς ἀκροδεξιούς, οἱ ὅποιοι ἐξ ὀρισμοῦ εὐρίσκονται ἐκτὸς τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως τοῦ μέτρου (**μηδὲν ἄγαν !**). Διότι πράγματι, **ἡ διαστολὴ μεταξὺ πατριωτισμοῦ καὶ ἐθνικισμοῦ ὑπῆρξεν ἀπλῶς εὐφυνὲς σταλινικὸν ἐφεύρημα τῶν χρόνων τοῦ 2ου παγκοσμίου πολέμου**, προκειμένου νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ συσπείρωσις τῶν σοβιετικῶν λαῶν (μὲ τὸ σύνθημα τοῦ «πατριωτικοῦ πολέμου»), εἰς ἀναπλήρωσιν τῆς, ὑπὸ τὸ κομμουνιστικὸν καθεστῶς, ὑπὸ διωγμὸν τεθείσης ιδέας τοῦ ἔθνους, καίτοι χρησιμοποιοιμένης καὶ αὐτῆς - μιὰ πού, ὅπως ἔγραφεν ὁ **Hans Kohn**, «ὁ ἐθνικισμός εἶναι ἡ πιὸ οἰκουμενικὴ θρησκεία ὅλων τῶν ἐποχῶν» - ὅταν τὸ ἀξιοῦσαν ἄλλες ἀνάγκες προπαγάνδας (ὅπως ὁ λόγος γιὰ «**ἐθνικοαπελευθερωτικὸν**» ἀγῶνα, «**ἐθνικοαπελευθερωτικὰ**» κινήματα, κλπ.) ἢ καὶ ἐπιδιώξεις συγκαλύψεως καὶ συλλογικῆς παραπλανήσεως (ὅπως μὲ τὴν ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως δημιουργία, διὰ τῶν κατὰ τόπους κομμουνιστικῶν κομμάτων, στὶς κατεχόμενες ἀπὸ τοὺς γερμανο-ιταλοὺς χώρες, τῶν διαφόρων, μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα παντοῦ, «**Ἐθνικῶν Ἀπελευθερωτικῶν Μετώπων**» - δηλαδὴ **Ε.Α.Μ.**). Ὅπως ἀκριβῶς γίνεται καὶ σήμερα, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς ἐθελουφλοῦντες, πού **ξιφουλκοῦν ἐναντίον τοῦ ἐθνικισμοῦ, ὅταν ἐν τούτοις ἀξιῶνουν** καὶ αὐτοὶ **ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν, ἐθνικὴν στρατηγικὴν, ἐθνικοποιήσεις, κλπ.**, ἢ κάνουν λόγο γιὰ **ἐθνικὴν ἀντίστασι, ἐθνικὴν παραγωγὴν, ἐθνικὸν εἰσόδημα, ἐθνικὸν προϊόν, ἐθνικὴν παιδείαν, κλπ.**

β) Ἡ **τερατογενὴς προβολή, δῆθεν, ἀντιθετικῆς σχέσεως μεταξὺ κοινωνίας καὶ Πολιτείας**, ὡς νὰ μὴ εἶναι ἡ Πολιτεία, καὶ μάλιστα ὑπὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα, ἡ νομικὴ ἔκφρασις τῆς κοινωνίας, ὡς νὰ μὴ εἶναι τὸ

ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ

Κράτος ή προσωποποιήσις τῆς ἐθνικῆς κοινότητος. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ δὲν ἀποκλείει βεβαίως τὴν ὑπαρξὶ ἀντιθέσεως τῆς κοινωνίας πρὸς συγκεκριμένη κυβερνητικὴ πολιτικὴ, πρᾶγμα ὅμως, τὸ ὁποῖον εἶναι τελείως διάφορο.

γ) Ὁ κίβδηλος λόγος περὶ «διαχειρίσεως» τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, προκειμένου νὰ ἐθισθῆ ἡ κοινὴ συνείδησις εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς «ἐπιχειρηματικῆς» ἀπλῶς ὑποστάσεως τοῦ Κράτους (!), περίπου ὡς μιᾶς ἐμπορικῆς ἐταιρείας· ἐνῶ αὐτὸ ἀποτελεῖ, ἀντιθέτως, τὴν *πραγμάτωσι μιᾶς ὑψηλοτάτης Ἠθικῆς Ἰδέας*, ἡ δὲ οὐσία τῆς πολιτικῆς μόνον διαχειρίσις δὲν εἶναι.

δ) Ἡ ἀποδοχὴ τῆς καταδήλως ἀντισυνταγματικῆς ἀναδείξεως σὲ ὑπουργικὰ καθήκοντα προσώπων στερουμένων τῆς λαϊκῆς νομιμοποιήσεως, δηλαδὴ ἐξωκοινοβουλευτικῶν, καὶ ἐπομένως ἀτόπως χειριζομένων τὶς τύχες τῆς ἐθνικῆς μας κοινότητος, χωρὶς νὰ ἔχουν καμμία ἀπὸ αὐτὴν ἐντολὴ καὶ ἐξουσία ἐκπροσωπήσεως.

ε) Ἡ φαύλη τακτικὴ τοῦ διορισμοῦ σὲ ἄλλες, καίριες γιὰ τὴν ἐν γένει πολιτικὴ τῆς χώρας, θέσεις (διπλωματικές, κλπ.) προσώπων ἐκτὸς τῶν, κατὰ τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους, κατεστημένων σωμάτων (αὐτῶν, πού ἐξ ὀρισμοῦ συνιστοῦν θεσμικῶς καὶ τὴν οὐσία τῆς κρατικῆς μας ὑποστάσεως καὶ, ἐπομένως, ὑφίστανται καὶ γιὰ νὰ τροφοδοτοῦν κάθε φορὰ τὴν συμπλήρωσι οἰασδῆποτε ἀντιστοίχου κενουμένης θέσεως), μόνον καὶ μόνον γιὰ τὴν *χαριστικὴ τακτοποίησι συγγενῶν καὶ κομματικῶν ἢ ἄλλων φίλων*, ἀλλὰ καὶ τὴν *ἀποφυγὴ τοῦ δέοντος, ἐκ τῶν ἀρχῶν τῆς νομιμότητος προσήκοντος, ἐλέγχου*· κλπ., κλπ.

Καὶ μὲ τὴν ἀνωτέρω ἐπίγνωσι ὠθοῦν πρὸς τὶς ἀντιδημοκρατικὰς μεθοδεύσεις, ὅπως οἱ προεκτεθεῖσες, εἰς τὸ πλαίσιο ἀκριβῶς γιγαντιαίας μερίμνης πρὸς *διάβρωσι τοῦ ἐθνικοῦ μας φρονήματος καὶ ἀποσάθρωσι τῆς πολιτικῆς συνειδήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ*, μόνου ἀπομένοντος φρουρίου γιὰ τὸν ἐθνικὸ του αὐτοπροσδιορισμό, ἐπομένως καὶ μόνου ἐμποδίου γιὰ τὴν ἄνομη πραγμάτωσι ἀντιδημοκρατικῶν καὶ ἀνομολογήτων εἰς βάρος του ἐπιδιώξεων.

3.- Ἡ αὐτοδιάψευσις τοῦ Κυρίου Κωνσταντίνου Μητσοτάκη.

Εὐπρόσδεκτη ἔτσι εἰς τὴν ἐθνικὴ λαϊκὴ συνείδησι καὶ κάθε ἐκδήλωσις μεταμελείας τῶν πολιτικῶν μας ταγῶν καὶ κάθε ὑπόσχεσί τους γιὰ ἐγκατάλειψιν τῆς ψευδολόγου πρακτικῆς των. Ὅπως, γιὰ παράδειγμα,

ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ

συνέβη μὲ τὸν τέως Πρωθυπουργὸν *Κύριον Κωνσταντῖνον Μητσοτάκην*, κοινῶς θεωρούμενον ὡς ἓνα ἀπὸ τοὺς σοβαρωτέρους πολιτικούς μας, ὅταν ἐδήλωσε, σχετικῶς προσφάτως, ὅτι «*εἶναι ὥρα νὰ ἴποῦμε στὸν λαὸ τὴν ἀλήθεια*» (βλέπε τὸν ἡμερήσιο τύπο τῆς **22.8.1997**). Ἄφήνω κατὰ μέρος βεβαίως τὴν διαβεβαίωσί του, ὅτι ὁ ἴδιος εἶπε πάντοτε δημοσίως τὴν ἀλήθεια, ὄχι μόνον διότι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς διαθέτει πλουσίαν τὴν περὶ τοῦ ἀντιθέτου τεκμηρίωσιν ἐκ τοῦ μακροῦ πολιτικοῦ βίου τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ καὶ διότι σὲ σχετικὲς ἐξομολογήσεις ἔχει καὶ ὁ ἴδιος ἐπανειλημμένως προβῆ. Ἡ *πιὸ κραυγαλέα ὅμως αὐτοδιάψευσις* συντελεῖται μὲ τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὴν «*Κυριακάτικη Ἐλευθεροτυπία*» τῆς **23ης Νοεμβρίου 1997** (σελ. 14), ὑπὸ τὸν τίτλο «*Υπάρχει ἐθνικὴ στρατηγικὴ*», ἄρθρο του. Διότι μόνον ὑπὸ τὴν ἐκδοχὴ *ἀπέλπιδος προσπαθείας ἀποκρύψεως ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸ τῆς ἀληθείας* ἡμπορεῖ, νὰ ἐξηγηθοῦν οἱ *κραυγαλέες ἀνακρίβειες* καὶ *ἀναλήθειες* καὶ *ψηλαφητὲς ἀφέλειες*, τὶς ὁποῖες ἀθροιστικῶς τὸ ἄρθρο αὐτὸ διαλαμβάνει. Ἄφοῦ ὁ συντάκτης του, κατὰ κοινὴν παραδοχὴν, καὶ τὴν ἀλήθεια τῶν πραγμάτων γνωρίζει καὶ μόνον ἀφελὴς δὲν εἶναι !

B'.

ΑΝΑΣΚΕΥΗ ΤΩΝ ΑΠΟΨΕΩΝ ΤΟΥ ΤΕΩΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ

Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λεγομένων μου θὰ ἀκολουθήσω τὴν ἴδια σειρὰ συλλογισμῶν τοῦ τέως Πρωθυπουργοῦ εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον του.

4.- Ἡ «ἄρνησις» μας ἑλληνοτουρκικοῦ διαλόγου.

α) Χαρακτηρίζει ὁ Κύριος *Μητσοτάκης*, ἀναφερόμενος σχεδὸν ἀποκλειστικῶς στὶς ἑλληνοτουρκικὰς σχέσεις, ὡς «*ἀφελή*» τὴν θεωρία, ὅτι δὲν ἔχουμε μὲ τὴν *Τουρκία* ἄλλες διαφορὰς πλὴν τῆς περὶ τὴν ὑφαλοκρηπίδα καὶ τονίζει, ὅτι μὲ τὸ νὰ *ἀρνούμεθα*, ἐπὶ κυβερνήσεων ΠΑ.ΣΟ.Κ., τὴν ὑπαρξὶ καὶ ἄλλων θεμάτων γιὰ διάλογο καὶ νὰ διακόψουμε τὸ 1981 τὸν διάλογο, ἀκολουθήσαμε πολιτικὴ μὲ *ὀλέθριες συνέπειες*, ὡς τέτοιες δὲ συγκαταριθμεῖ τὴν *ἀνακήρυξι τοῦ κράτους τοῦ Ντεκτὰς* καὶ τὰ *γεγονότα τοῦ Μαρτίου τοῦ 1987*, πὺν ὠδήγησαν, ὅπως κατὰ λέξι γράφη, «*στὴν πράξι στὴν ἀπώλεια τοῦ δικαιώματός μας νὰ διενεργοῦμε γεωτρήσεις σὲ ὀλόκληρη τὴν ὑφαλοκρηπίδα τοῦ Αἰγαίου ἔξω ἀπὸ τὰ χωρικὰ μας ὕδατα*». Ἄλλά :

- Δὲν ὑπάρχουν ἄλλες διαφορὰς ἐκτὸς γιὰ τὴν ὑφαλοκρηπίδα.

Πρῶτον· γιὰ νὰ εἶχε πειστικότητα ἢ ἐπισήμανσις αὐτὴ, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπεκάλυπτεν ὁ τέως Πρωθυπουργός, ποιὲς ἐπὶ τέλους, κατὰ τὴν κρίσι του, «*ἄλλες διαφορὰς*» θὰ ἡμποροῦσαν, νὰ γίνουν ἀντικείμενο

ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ

διαλόγου μας με την Τουρκία: καθώς και *ποιού αντικειμένου ήτο ο διάλογος*, πού αναφέρει ως διακοπέντα τὸ 1981, δηλαδή με τὴν ἐπάνοδο τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. εἰς τὴν ἐξουσία. Καὶ διὰ τὰ δύο ὅμως αὐτὰ σιωπᾶ. Καὶ σιωπᾶ, *διότι πράγματι ἄλλες «διαφορές»* πρὸς συζήτησι, εἰς τὸ πλαίσιο τῶν ἑλληνοτουρκικῶν σχέσεων, *δὲν ὑπάρχουν !* Ἀφοῦ οἱ πολεμικὲς με τὴν γείτονά μας χώρα συγκρούσεις εἶχαν παύσει με τὴν μικρασιατικὴ καταστροφή (ἠθελημένο αὐτὸ ἀποτέλεσμα τῆς ραδιουργίας «φίλων» καὶ «συμμάχων» μας δυνάμεων, καθαρᾶς προδοσίας, ὄχι δὲ ἥττης τοῦ νικηφόρου Στρατοῦ μας), οἱ *ὅποιοσδήποτε* ἐντεῦθεν *διαφορές, ἐδαφικὲς καὶ ἄλλες, εἶχαν καὶ διὰ διεθνῶν συμφωνιῶν* (Λωζάννης, συμφώνου φιλίας Βενιζέλου-Ἀτατούρκ, κλπ.) ἤδη προπολεμικῶς *διευθετηθῆ*.

Ἐνῶ *νέα προβλήματα μόνον με ἀποκλειστικὴ τῆς Τουρκίας ὑπαιτιότητα καὶ πάντοτε εἰς βάρος μας ἔκτοτε γεννῶνται*, ὅπως : - ὁ κατάπτυστος *εἰδικὸς φόρος*, ὁ ἐπιβληθεὶς εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1941, ὅταν ἡ Ἑλλάς εὐρίσκετο ὑπὸ ἐχθρικὴν κατοχὴν, - οἱ *βανδαλισμοὶ τοῦ 1955* εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὴν Σμύρνην, πού συνεπέφεραν καὶ τὴν ἐξόντωσι τοῦ ἐκεῖ Ἑλληνισμοῦ, ἀνερχομένου σὲ ἑκατοντάδες χιλιάδες, - ἡ *κατάργησις* τῆς διεθνῶς κατωχυρωμένης *αὐτονομίας τῶν νήσων Ἰμβρου καὶ Τενέδου*, ἀλλὰ καὶ συστηματικὴ *ἔξωσις* τοῦ ἀμιγῶς ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ των με παράλληλον *ἐποικισμόν* των διὰ καταδίκων καὶ ἄλλων ἐξ Ἀνατολῆς εἰσκομισθέντων κατοίκων, - χιλιάδες *παραβιάσεις τοῦ ἑναερίου μας χώρου*, - *Ἴμια - κλπ., κλπ.*, διὰ νὰ μὴ ἀναφερθῶ καὶ εἰς τὴν *Κυπριακὴν τραγωδίαν*, - εἰς τὰ δυσμενῆ δὲ ὅλων αὐτῶν ἀποτελέσματα καὶ πάντοτε, *ἀνεξαιρέτως μέχρι σήμερον, ταπεινωτικῶς ὑποκύπτουμε*.

Καὶ «θέματα» μὲν πρὸς συζήτησιν εἰς τὴν διεθνῆ κοινωνία, καὶ μάλιστα μεταξὺ γειτονικῶν χωρῶν, *πάντοτε ὑπάρχουν*. «*Διαφορές*» ὅμως, *κατὰ τὸ Διεθνὲς Δίκαιον*, - κάτι τὸ πολὺ διάφορον ἀπὸ τὰ «θέματα», πού στοιχειώδης διανοητικὴ ἐντιμότης ὑπαγορεύει τὴν διάκρισί των - *πρὸς ἐπίλυσι στίς σχέσεις μας με τὴν Τουρκία δὲν ὑπάρχουν*, με μόνη τὴν ἐξάίρεσι τῆς ὑφαλοκρηπίδος τοῦ Αἰγαίου, καὶ αὐτὸ μόνον εἰς τὸ μέτρον, πού ἀφορᾶ εἰς τὴν ὀριοθέτησί της μεταξὺ τῶν νησιῶν τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου καὶ τῆς ἑναντί των Μικρασιατικῆς ἀκτῆς (βλέπε τίς σχετικὲς ἀναπτύξεις τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου καὶ Προϊσταμένου τῆς Εἰδικῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν *Κωνσταντίνου Οἰκονομίδη*, εἰς τὸ βιβλίον του «*Θέματα Διεθνoῦς Δικαίου καὶ Ἑλληνικῆς Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς*», Ἀθήνα, 1993, σελ. 104 ἐπ., καὶ ἰδίως σελ. 114).

ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ

Ἐὰν ὁμως ὁ Κύριος Μητσοτάκης δὲν μᾶς λέγει, ποιὲς εἶναι οἱ, κατὰ τὴν κρίσι του, «διαφορές» μας πρὸς ἐπίλυσιν μὲ τὴν Τουρκία, γιὰ τὶς ὁποῖες καὶ προτείνει «διάλογο», **φροντίζουν οἱ ἴδιοι οἱ Τοῦρκοι, νὰ τὸν συμπληρώσουν μὲ τὶς ἐπανειλημμένως διατυπωθεῖσες θέσεις των.** Καὶ εἶναι εἰς ὅλους γνωστόν, ὅτι μὲ αὐτὲς οἱ Τοῦρκοι : καὶ **μᾶς ἀμφισβητοῦν δικαιώματά μας, πὸν πηγάζουν ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Δίκαιον,** καὶ τὰ ὁποῖα ἐξ αἰτίας τῆς ἀμφισβητήσεως αὐτῆς διστάζουμε, νὰ ἀσκήσουμε, ὅπως τὸ δικαίωμα ἐπεκτάσεως τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης μας στὰ 12 μίλια· καὶ **παραβιάζουν καθημερινῶς τὴν ἐθνικὴ μας κυριαρχία μὲ ἔκνομες πτήσεις** πολεμικῶν ἀεροσκαφῶν των ἐντὸς τοῦ ἐθνικοῦ ἐναερίου μας χώρου· καὶ ἀκόμη **ἀμφισβητοῦν εὐθέως αὐτὴν τὴν ἐθνικὴ μας κυριαρχία σὲ ἑκατοντάδες ἑλληνικά μας νησιά καὶ βραχονησίδες τοῦ Αἰγαίου, ἀλλὰ καὶ τοῦ Λιβυκοῦ πελάγους** (περίπτωσης Γαύδου !) εἰς πείσμα τῶν ἰσχυροσῶν διεθνῶν συνθηκῶν, πὸν καθορίζουν εἰς τὸ σύνολό του, χωρὶς κανένα κενό, τὸ νομικὸ καθεστῶς τοῦ Αἰγαίου πελάγους κλπ. Προτείνει λοιπὸν ὁ τέως Πρωθυπουργὸς διάλογον ἐπὶ τοιούτων «διαφορῶν» εὐθείας ἀμφισβητήσεως τῆς ἐθνικῆς μας κυριαρχίας, ἀφοῦ αὐτὲς μόνον θεωροῦν οἱ Τοῦρκοι ὡς ἐριζόμενα θέματα πρὸς ἐπίλυσιν ; Ἄς ξεκαθαρίσῃ λοιπὸν εὐθέως τὶς ἀπόψεις του. Καὶ ἄς ἀφήσῃ τὰ περὶ «διαλόγου» νεφελώματα.

- **Οἱ τουρκικὲς προκλήσεις ἄσχετες πρὸς τὴν πολιτικὴ μας.**

Δ ε ὕ τ ε ρ ο ν · **στερεῖται κάθε σοβαρότητος ἢ θέσις,** ὅτι ἡ σύμφωνος πρὸς τὸ Διεθνὲς Δίκαιον **πολιτικὴ μας τῆς ἀρνήσεως ὑπάρξεως ἄλλων διαφορῶν,** ἐκτὸς τῆς περὶ τὴν ὑφαλοκρηπίδα, ὡς ἀνωτέρω, καὶ ἡ **διακοπὴ τοῦ «διαλόγου»** μας μὲ τὴν Τουρκία τὸ 1981 εἶχαν αὐτὲς ὡς **«ὀλέθριες συνέπειες»,** ὅπως γράφη ὁ τέως Πρωθυπουργός, τὴν **ἀνακήρυξι τοῦ τουρκοκυπριακοῦ** κράτους ἢ τὰ **«γεγονότα τοῦ Μαρτίου τοῦ 1987».** Μὰ πιστεύει ἀληθινὰ ὁ τέως Πρωθυπουργός, ὅτι τὰ διεθνή αὐτὰ ἀνομήματα δὲν ὀφείλονται εἰς τὴν τουρκικὴ ἐπεκτατικότητα καὶ εἶναι μόνον «συνέπεια», δηλαδή, ὅτι ἐπῆλθαν περίπου ὡς ἀναγκαῖον ἀποτέλεσμα τῆς ἰδικῆς μας πολιτικῆς ; Ἄλλά, - ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ πρέπει προηγουμένως, νὰ ἀπαντηθῇ τὸ ἀνωτέρω ἐρώτημα, δηλαδή ποιὸς διάλογος μὲ τὴν Τουρκία καὶ ποίου περιεχομένου «διεκόπη» τὸ 1981, - **αὐτὴ ἢ πίστις,** πὸν αἰτιολογεῖ καὶ δίνει ἔτσι συγχωροχάρτι εἰς τὰ τουρκικὰ ἀνομήματα, **μόνον ἀφελῆς δὲν εἶναι !** Διότι ἐνθυμίζει πολὺ τὴν δημοσίᾳ τότε, μετὰ τὸν Μάρτιο τοῦ 1987, «καταγγελία» τοῦ Κυρίου Μητσοτάκη, ὅτι εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ὑπῆρχε «κρίσις» εἰς τὶς ἑλληνοτουρκικὲς σχέσεις, ἀλλὰ ἐπρόκειτο γιὰ «τέχνασμα» τοῦ τότε

ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ

Πρωθυπουργού Ἀνδρέα Παπανδρέου πρὸς ἀποπροσανατολισμὸ τῆς κοινῆς γνώμης ! Καὶ τὰ ἔλεγε μάλιστα αὐτὰ μὲ τὴν τότε ιδιότητά του ὡς Προέδρου τῆς «Νέας Δημοκρατίας» καὶ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀξιωματικῆς Ἀντιπολιτεύσεως. **Πῶς λοιπὸν τῶρα ἐπικαλεῖται, ὡς μεταξὺ τῶν ὀλεθρίων, δῆθεν, «συνεπειῶν»** τῆς ἀσκηθείσης Ἑλληνικῆς πολιτικῆς, **κάτι, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν καιρὸ του ὁ ἴδιος ἐχαρακτήριζεν ὡς «τέχνασμα», δηλαδὴ ἀνύπαρκτο ;** Πρόκειται λοιπὸν, ὅπως καὶ τότε, γιὰ πίστι καὶ θέσι ὄχι μόνον στερουμένη ὑπευθυνότητος, ἀλλὰ καὶ ἐθνικῶς ἐπικίνδυνη καὶ βλαβερή. Οἱ Τοῦρκοι δὲν ἔχουν, παρὰ νὰ τὴν ἐπικαλοῦνται πρὸς κατάδειξι τῆς, δῆθεν, ἰδικῆς μας «ἀδιαλλαξίας» καὶ ἀρνητικότητος ! ...

- **Ἡ ρητὴ δέσμευσις μας μὲ τὸ Πρακτικὸν τῆς Βέρνης (1976).**

Τρίτον· τὸ θεώρημα τοῦ τέως Πρωθυπουργοῦ, ὅτι τὰ γεγονότα τοῦ Μαρτίου τοῦ 1987, κατὰ λέξιν, «ὠδήγησαν στὴν πράξι στὴν ἀπώλεια τοῦ δικαιώματός μας νὰ διενεργοῦμε γεωτρήσεις σὲ ὀλόκληρη τὴν ὑφαλοκρηπίδα τοῦ Αἰγαίου ἔξω ἀπὸ τὰ χωρικά μας ὕδατα», ἀποτελεῖ **παραποίησιν ἀναμφισβητήτου ἱστορικῆς ἀληθείας** πρὸς δύο κατευθύνσεις :

Διότι ἡ ἀπεμπόλησις τοῦ ἐν λόγῳ δικαιώματός μας δὲν ἔγινε μετὰ τὰ «γεγονότα τοῦ Μαρτίου 1987», ἀλλὰ **εἶχε συντελεσθῆ πολὺ προηγουμένως, ἐπὶ κυβερνήσεως Κωνσταντίνου Καραμανλῆ**· καί, δυστυχῶς, ὄχι ἀπλῶς «στὴν πράξι», ἀλλὰ δι' ἐγγράφου ρητῆς δεσμεύσεώς μας, συγκεκριμένως μὲ τὸ **Πρακτικὸν τῆς Βέρνης τῆς 11ης Νοεμβρίου 1976**, πού ὑπέγραψαν ἐμπειρογνώμονες τῶν δύο χωρῶν, ἀπὸ ἑλληνικῆς πλευρᾶς ὁ πρέσβυς Ι. Τζούνης. Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν εἶναι ἀδύνατον, νὰ μὴ γνωρίζη καὶ ὁ Κύριος Μητσοτάκης, διατελέσας μάλιστα, ἀκολούθως, καὶ Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῆς κυβερνήσεως Καραμανλῆ. Πράγματι, τὸ **σημεῖον 6 τοῦ Πρακτικοῦ** αὐτοῦ ἀναφέρει, ἐπὶ λέξει : «Τὰ δύο Μέρη ἀναλαμβάνουν τὴν ὑποχρέωσιν, νὰ ἀπόσχουν πάσης πρωτοβουλίας ἢ πράξεως σχετικῆς πρὸς τὴν ὑφαλοκρηπίδα τοῦ Αἰγαίου, ἢ ὁποῖα θὰ ἠδύνατο, νὰ παρενοχλήσῃ τὴν διαπραγμάτευσιν». **Ἀπεκλείσαμε ἔτσι τὸ δικαίωμά μας νὰ ἐνεργοῦμε γεωτρήσεις εἰς τὴν «ὑφαλοκρηπίδα τοῦ Αἰγαίου»** ὄχι μετὰ τὸ 1987, ἀλλὰ **ἤδη τὸ 1976**, καὶ ὄχι «ἀπλῶς στὴν πράξι», ἀλλὰ **ρητῶς καὶ ἐγγράφως**, δίνοντας μάλιστα μὲ τὴν ἀποδοχὴ τέτοιας εὐρείας, χωρὶς περιορισμό, διατυπώσεως τὴν δυνατότητα εἰς τὴν κακόπιστη Τουρκία, νὰ ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ **αὐτοδέσμευσις μας αὐτὴ συνεφωνήθη γιὰ ὅλο τὸ Αἶγαῖον**, καὶ ὄχι μόνον γιὰ τὴν ὑφαλοκρηπίδα τῶν ἔναντι τῶν Μικρασιατικῶν παραλίων ἀκτῶν τῶν νησιῶν μας τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου. Καὶ **συμφωνήσαμε**, ἀκόμη, εἰς τὴν δέσμευσιν αὐτὴν, **γιὰ νὰ μὴ παρενοχλῆται «ἢ διαπραγμάτευσιν», χωρὶς κανένα χρονικὸ περιορισμό**. Εἰς τρόπον ὥστε καὶ πάλιν οἱ κακόπιστοι Τοῦρκοι

εὐλόγως νὰ κωλυσιεργοῦν, ἐπιθυμοῦντες παράτασιν τῆς «διαπραγματεύσεως» εἰς τὸ διηνεκές, περίπου ὅπως γίνεται καὶ μὲ τις ἐνδοκυπριακές «κοινοτικές» συνομιλίες, ποὺ διακροῦν ἐπὶ σειρᾶν ἐτῶν, ἤδη πέρα τῆς δεκαετίας, χωρὶς κανένα ἀπολύτως ἀποτέλεσμα, ἐκτὸς τῆς παγιοποιήσεως τῆς ἀνόμου καταστάσεως.

Ἀπόδειξις, ὅτι τίποτε καὶ ἡ προκειμένη «διαπραγματεύσις» δὲν ἀπέφερε, οὔτε κατὰ τὰ πέντε, μέχρι τοῦ 1981, ἕκτοτε χρόνια διακυβερνήσεως τῆς χώρας μας ἀπὸ τὴν ἴδια παράταξι τῆς «Νέας Δημοκρατίας», οὔτε καὶ ἐν συνεχείᾳ, ἐπὶ τῶν κυβερνήσεων τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ.

Ἀτόπως, ἐπομένως, ἐπιχειρεῖ ὁ τέως Πρωθυπουργός, νὰ ἀποσείσῃ τις βαρύτατες ἱστορικές, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, εὐθύνες τῆς παρατάξεώς του, μεταθέτων αὐτὲς εἰς τις μεταγενέστερες κυβερνήσεις τοῦ Ἀνδρέα Παπανδρέου. Ὅχι βεβαίως ὅτι οἱ τελευταῖες αὐτὲς εἶναι ἀνεπίληπτες. Μάλιστα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν των τὸ κακὸν αὐτὸ «προηγούμενον» μᾶλλον ἐχειροτέρευσε. Πράγματι, μὲ τὰ ἀνταλλαγέντα, μετὰ τὴν κρίσιν τοῦ Μαρτίου 1987, μηνύματα μεταξὺ Παπανδρέου καὶ Ὁζάλ, ἡ ἑλληνικὴ πλευρὰ ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσι, νὰ περιορισθῇ ὡς πρὸς τις θαλάσσιες ἔρευνες εἰς τὴν αἰγιαλίτιδα μόνον ζώνη της! Ἐνῶ δηλαδὴ τὸ 1976 δεσμευθήκαμε ἀρνητικῶς, νὰ ἀπόσχουμε ἀπὸ ἔρευνες εἰς τὴν ὑφαλοκρηπίδα τοῦ Αἰγαίου, τὸ 1987 ἡ δέσμευσίς μας διευτώθη τρόπον τινὰ θετικῶς, ἔρευνες μόνον ἐντὸς τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης μας. Δηλαδή, ἐπανεβεβαίωσαμε τὴν δέσμευσί μας γιὰ ἀποχή ἀπὸ τὴν διενέργεια ἐρευνῶν σὲ ὀλόκληρη, ἐκτὸς αἰγιαλίτιδος ζώνης, ποὺ ἀνοήτως διατηροῦμε εἰς τὰ ἕξ μίλια, τὴν ὑφαλοκρηπίδα τοῦ Αἰγαίου! Ἐνῶ εἶχαμε τὴν δυνατότητα, καὶ εἶχα μάλιστα ἐγκαίρως προσωπικῶς ὑποδείξει, πλὴν ματαίως, εἰς τὸν τότε Πρωθυπουργὸν Ἀνδρέαν Παπανδρέου τρόπους ἐξόδου μας ἀπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐθνικῶς ἀπαράδεκτη δέσμευσί μας τῆς κυβερνήσεως Καραμανλῆ τοῦ 1976.-

5.- Ἡ πολιτικὴ τῆς κυβερνήσεως Μητσοτάκη.

β) Ὁ Κύριος Μητσοτάκης χαρακτηρίζει ὡς «ἐντελῶς διαφορετικὴ» τὴν πολιτικὴ τῆς ἰδικῆς του κυβερνήσεως (1990-1993), ἔναντι τῆς προηγηθείσης τῶν κυβερνήσεων τοῦ Ἀνδρέα Παπανδρέου (1981-1989), λέγων ὅτι ἡ ἰδικὴ του συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ προχωρήσῃ ἡ Τουρκία μονομερῶς σὲ δύο κινήσεις «καλῆς θελήσεως ἔναντι τῆς Ἑλλάδος», συγκεκριμένως μὲ τὸ νὰ καταργήσῃ τις «βίζες» καὶ νὰ μᾶς καλέσῃ, νὰ συμμετάσχουμε εἰς τὴν Συνεργασία τῶν χωρῶν τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἀλλὰ εἰς τὴν πραγματικότητα π ρ ό κ ε ι τ α ι

για «χειρονομίες» χωρίς αντίκρυσμα, αφού και τὰ δύο αὐτὰ ἐξυπηρετοῦν καιρίως καὶ ἀποκλειστικῶς τὰ τουρκικὰ συμφέροντα.

Πράγματι, μὲ τὸ νὰ καταργήσῃ τὶς «βίζες» ἡ Τουρκία ἐπεδίωξεν ἀμέσως μὲν, νὰ ἐμφανίσῃ ἑαυτὴν εἰς τὰ μάτια τῆς διεθνοῦς κοινότητος ὡς καλοκάγαθον γείτονα, πού δὲν διστάζει, νὰ ἀνοίξῃ τὰ σύνορά του ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς «δυστρόπους» Ἑλληνας, ταυτοχρόνως δὲ νὰ μᾶς ἐξαναγκάσῃ, νὰ κάνουμε καὶ ἐμεῖς τὸ ἴδιο. Εἶναι ὀλοφάνερον, ὅτι τὰ ἀνοικτά, δηλαδή χωρὶς «βίζες», γιὰ τοὺς Ἑλληνες σύνορα τῆς Τουρκίας μόνον καλὸ εἰς τὴν τελευταίαν ἀποφέρουν, μὲ τὴν εἰσροὴ ἐκεῖ τοῦ ἰδικοῦ μας συναλλάγματος, χωρὶς καμμιά βλαβερὴ ἐπίπτωσι, ἀφοῦ ἐμεῖς οὔτε προπαγάνδα κάνουμε, οὔτε ἐπεκτατικὲς βλέψεις σὲ ξένες χῶρες ἔχουμε. Ἀντιθέτως, τὸ ἴδιο μέτρο, δηλαδή ἡ πολιτικὴ ἀνοικτῶν χωρὶς «βίζες» συνόρων, υἱοθετούμενο ἀπὸ τὴν χώρα μας ἔναντι τῆς Τουρκίας, θὰ ἀποδειχθῇ γιὰ μᾶς ὀλέθριο. Ἀφοῦ μόνον προβλήματα θὰ μᾶς δημιουργήσῃ, μὲ κατευθυνόμενη εἰσβολὴ ὅλων τῶν ταραχοποιῶν στοιχείων, πού συγκροτοῦν εἰς τὴν γειτονικὴ μας χώρα τοὺς, τόσον θορυβοῦντας εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος, ποικιλωνύμους συλλόγους Τούρκων «φυγάδων» τῆς Δυτικῆς μας Θράκης, - (τὸ ἴδιο πικρότατον ἀποτέλεσμα θὰ ἔχῃ καὶ ἡ μὲ τόση ἀφροσύνη ἐξαγγελθεῖσα ἀπὸ ἐπίσημα, ὑπουργικὰ δυστυχῶς χεῖλη, κατάργησις τοῦ γνωστοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Κώδικος περὶ Ἰθαγενείας), - ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν μουσουλμανικὴ γενικῶς πλημμυρίδα, πού θὰ κατακλύσῃ τὴν χώρα μας πρὸς ἀναζήτησι καλλιτέρας τύχης ἀπὸ τὴν σημερινὴ παναθλία οἰκονομικῶς ζωὴ γιὰ τὴν πλειοψηφία τοῦ λαοῦ εἰς τὴν Τουρκία.

Ἐνῶ, ἐξ ἄλλου, ἡ πρόσκλησις, ὅπως συμμετάσχουμε εἰς τὴν Συνεργασία τῶν παρευξενίων χωρῶν, ὑπῆρξεν ἐπιτυχέστατο τῆς Τουρκίας στρατήγημα, προκειμένου μὲ τὴν ἰδικὴ μας συμμετοχὴ καὶ νὰ παρακάμψῃ τὴν ἔναντί της δυσπιστία, διὰ τὸ ἐγχείρημα, τῶν χωρῶν αὐτῶν, ὅλων χριστιανικῶν, καὶ νὰ δημιουργήσῃ διὰ τῆς Ἑλλάδος, μόνου μέλους τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, τὸν πρὸς τὴν τελευταίαν αὐτὴν σύνδεσμον τῆς Συνεργασίας αὐτῆς, ἀναγκαιότατον γιὰ τὶς οἰκονομικὲς τῆς ἐπιδιώξεις. Ὅχι βεβαίως, ὅτι δὲν ὠφελούμεθα καὶ ἐμεῖς ἀπὸ τὴν συμμετοχὴ μας εἰς τὴν Συνεργασία αὐτή. Κάθε ἄλλο. Ἀλλὰ τὰ ἴδια ὀφέλη θὰ ἤμπορούσαμε ἀνετώτατα, νὰ ἐπιδιώξουμε καὶ ἀσφαλέστατα νὰ ἀποκομίσουμε μὲ τὴν ἀνάπτυξι τῶν, ἀγαθῶν ἄλλωστε, διμερῶν σχέσεων μας μὲ κάθε μία ἀπὸ τὶς ἄλλες χῶρες τῆς Συνεργασίας αὐτῆς, χωρὶς μάλιστα τὰ προσκόμματα ἐκ τῆς τουρκικῆς συμμετοχῆς, τὰ ὅποια μοχθηρὰ τουρκικὴ πολιτικὴ θὰ δύναται, νὰ μᾶς παρεμβάλῃ μὲ ἄλλες, ξένες πρὸς τὴν Συνεργασία, ἀφορμές.

Ἄνθρακες, λοιπόν, οἱ «θησαυροὶ» καὶ ἀνύπαρκτα τὰ φερόμενα, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ὡς «ἐπιτεύγματα» τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς

ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ

κυβερνήσεως *Μητσοτάκη*. Καί οί δύο ὑπ' αὐτοῦ χαρακτηριζόμενες ὡς «κινήσεις καλῆς θελήσεως» τῆς Τουρκίας δὲν συνιστοῦν καμμία ἀπολύτως πρὸς τὴν Ἑλλάδα παραχώρησι καὶ μόνον τὰ συμφέροντα ἐκείνης ὑπηρετήσαν καὶ ὑπηρετοῦν.

6.- Ἡ κατάσταση εἰς τὴν Θράκη μας.

γ) Καὶ ἄλλοτε, μὲ τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ἀνατομία τῆς ἐθνικῆς μας πραγματικότητος - Ἐνώπιον πορείας ἐθνικοῦ ὀλέθρου*» ἐκτενέστατο ἄρθρον μου, πού ἔτυχε πολλαπλῆς δημοσιεύσεως (εἰς ἔφημερίδες καὶ περιοδικά), ἤλεγξα τὶς περὶ *Θράκης ἀπόψεις τοῦ Κυρίου Μητσοτάκη*. Ἀφορμὴν ἔδωσε τότε ὁμιλία του, στὶς 17.1.1995, εἰς τὸν Ροταριανὸν Ὀμιλον Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἐτόνισε, ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς κυβερνήσεώς του «*νίοθετήθηκε γιὰ τὴν θρησκευτικὴ μειονότητα τῶν Μουσουλμάνων στὴν Θράκη μία εἰλικρινῆς πολιτικὴ ἰσοτιμίας καὶ ἰσονομίας*».

Τώρα ἡ διατύπωσίς του γίνεται χειρότερα, ἀφοῦ γράφει, κατὰ λέξιν, ὅτι : «*Τὴν περίοδο 1990-1993 λύσαμε τὸ πρόβλημα τῆς μουσουλμανικῆς μειονότητος, θέτοντας τέλος στὴν ἄνιση καὶ ἄδικη ἀντιμετώπιση τῶν μουσουλμάνων ἐλλήνων πολιτῶν καὶ ἀποδυναμώνοντας τὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦσε ἡ Τουρκία εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος*». Μὲ ἄλλες λέξεις, *ἀποδέχεται εὐθέως πλέον ὁ τέως Πρωθυπουργὸς τὶς ἐν προκειμένῳ συκοφαντικὰς αἰτιάσεις τῆς Τουρκίας γιὰ δῆθεν κακὴ μεταχείρισι τῆς μουσουλμανικῆς μειονότητος εἰς τὴν Ἑλλάδα ! Πανηγυρικὴ λοιπὸν ἀναδρομικὴ δικαίωσις τῆς Τουρκίας διὰ στόματος Ἑλληνοῦ Πρωθυπουργοῦ !*

Τὸ ἀπίστευτον τοῦ πράγματος ἐπιβάλλει, νὰ ἐπαναλάβω τὰ ἀ ν α μ φ ι σ β ῆ τ η τ α ταῦτα : Εἶναι λοιπὸν τόσον ἀπληροφόρητος ὁ Κύριος Μητσοτάκης γιὰ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν Θράκη ;

- *Δὲν γνωρίζει*, ὅτι *ἀνέκαθεν οἱ ἐκεῖ μουσουλμάνοι* προκλητικῶς *ἀσχημονοῦν* καὶ μένουν ἀνενόχλητοι, ἀσυστόλως *παρανομοῦν*, χωρὶς νὰ διώκωνται, ἐμφανέστατα *ραδιουργοῦν* ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ τουρκικοῦ προξενείου Κομοτηνῆς καὶ θωπεύονται ;
- *Δὲν γνωρίζει* τὶς ρητὲς δημόσιες καταγγελίες, ὅτι τὸ ἐκεῖ *τουρκικὸν προξενεῖον* καὶ τὸ *προσωπικὸν* του ἔχουν μεταβληθῆ σὲ εἶδος *ἀτύπου συνδιοικητοῦ τῆς περιοχῆς*, ὥστε ἀκόμη καὶ σωματικὰς κυρώσεις νὰ ἐπιβάλλουν σὲ δυστυχεῖς ὁμοθρήσκους των, κάθε φορὰ πού οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ δὲν συμμορφώνονται πρὸς τὶς ἐπιταγὰς των, καὶ ἔτσι *ἀντιποιοῦνται ἀτιμωρητὶ ἐκδηλώσεις κρατικῆς κυριαρχίας ἐπὶ ἐλληνικοῦ ἐδάφους ;*

ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ

- Δέν γνωρίζει αυτό, τὸ ὁποῖον οἱ πάντες γνωρίζουν,- ἀκόμη καὶ οἱ κατώτατοι δημόσιοι ὑπάλληλοι ἢ ἄλλοι κρατικοὶ λειτουργοί, ἐκ τῶν ὄσων ὑπηρετοῦν ἢ καὶ ὑπηρετήσαν εἰς τὴν Θράκη,- ὅτι δηλαδή, **καταπιεζόμενοι ἐκεῖ δὲν εἶναι οἱ μουσουλμάνοι, ἀλλὰ ἀντιθέτως οἱ Χριστιανοὶ Ἕλληνες πολίτες** ;
- Δέν γνωρίζει, ὅτι ἀκριβῶς γιὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἔχει δημιουργηθῆ μεταξὺ τῶν ἐκεῖ Χριστιανῶν Ἑλλήνων **κλίμα φοβίας καὶ φυγῆς**, ὥστε νὰ **ἐγκαταλείπουν** τὴν περιοχὴ, **ἐκποιοῦντες τὶς περιουσίες των**, πού ἀγοράζονται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ μουσουλμάνους, χωρὶς μάλιστα ἢ οἰκονομικὴ κατάστασις τῶν ἀποκτώντων νὰ ἐπιτρέπη τέτοιες ἀγορές ;
- Δέν γνωρίζει τὴν **τρομακτικὴν ἔκτασιν** τῶν **ἐκπονητικῶν** αὐτῶν μεταβιβάσεων, πού καταδήλωσ με ξένης προελεύσεως χρήματα πραγματοποιοῦνται ;
- Δέν διερωτᾶται, πῶς θὰ ἦτο ποτὲ δυνατόν, οἱ **μουσουλμάνοι** τῆς Θράκης νὰ **βελτιώνουν** ἔτσι με τόσον ἀλματώδη, περιέργο καὶ ἀνεξέλεγκτο τρόπο τὴν ἄλλοτε πάντοτε στάσιμη, λόγω γενικῆς καθυστερήσεως, καὶ ἰσχνῆ **περιουσιακῆ των κατάστασι**, καὶ πῶς συμβαίνει τὸ φαινόμενον αὐτὸ νὰ παρατηρῆται **εἰδικῶς ἀπὸ τότε**, πού ἡ εἰς βάρος τῆς ἐδαφικῆς μας ἀκεραιότητος **τουρκικὴ ἐπιβουλή** ἔγινεν **ἀπροσχημάτιστη** καὶ ἐμφανῆς ;
- Δέν προβληματίζεται, ὅτι **θὰ ἦτο ἀδύνατον**, νὰ **συμβαίνουν** ὅλα αὐτά, **ἐὰν ὄντως οἱ μουσουλμάνοι** τῆς Θράκης **δὲν τελοῦσαν** ὑπὸ καθεστῶς **πλήρους «ἰσοτιμίας καὶ ἰσονομίας»** ;
- Καὶ δὲν ἀναλογίζεται ὁ τέως Πρωθυπουργός, ὅτι τὸ **παραμῦθι γιὰ δῆθεν καταπίεσι τῆς μουσουλμανικῆς μειονότητος** δὲν ἀντέχει οὔτε εἰς τὴν στοιχειώδη σκέψι, ὅτι ἡ χώρα μας, τοῦλάχιστον μεταπολιτευτικῶς, ζῆ ὑπὸ πλήρως δημοκρατικὸ καθεστῶς καὶ τὴν ἴδια παντοῦ ἔννομη τάξι, ὥστε νὰ μὴ ἢμποροῦν, νὰ γίνωνται διακρίσεις εἰς βάρος Ἑλλήνων πολιτῶν ; Ὅτι ὁ κάθε ἀδικούμενος ἀπολαμβάνει πλήρους καὶ ἀποτελεσματικῆς δικαστικῆς προστασίας, ὥστε, ἐὰν ἦσαν ὄντως ὑποστατὰ τὰ περὶ καταπίεσεως φληναφήματα, θὰ ἢμποροῦσαν οἱ ἐφευρέτες των, νὰ ἐπιδείξουν ἀθρόες περιπτώσεις δικαστικοῦ κολασμοῦ τῶν διακρίσεων, πρᾶγμα ὅμως τὸ ὁποῖον φυσικὰ καὶ **δὲν συμβαίνει** ;

- **Καὶ συγκεκριαλαιωτικῶς** : δέν γνωρίζει ὁ τέως Πρωθυπουργός, ὅτι ὄχι μόνον δέν **ἀσκήσαμε ποτὲ πολιτικὴ διακρίσεων εἰς βάρος τῆς μουσουλμανικῆς μειονότητος**, ἀλλ' ἀντιθέτως, ὅτι ἡ **Θράκη χάνεται σιγά-**

σιγά για την Ελλάδα, ακριβώς εξ αιτίας πολιτικής ήττοπαθείας και ένδοτισμού και συνεχών υποχωρήσεων, πολιτικής, την όποιαν επί δεκαετίες τώρα εκεί απαρεγκλίτως ακολουθοῦμε, χωρίς ποτέ οί υπεύθυνοι ταγοί μας να ανοίξουν τὰ μάτια τους ἐνώπιον τῶν ὄσων τραγικῶν ἐκεῖ, εἰς βάρος τῆς Πατρίδος μας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ γενικώτερον, συντελοῦνται ;

Ὁμολογουμένως *μόνον συγχωρητὴ δὲν εἶναι ἡ ἄγνοια ἢ παραθεώρησις τῆς στυγνῆς αὐτῆς πραγματικότητος, καὶ μάλιστα ἀπὸ διατελέσαντα Πρωθυπουργόν ! ...*

7.- Ἡ ἑλληνικὴ υποχωρητικότης.

δ) Ὁ τέως Πρωθυπουργὸς συμβουλεύει *ψυχραιμία καὶ αὐτοσυγκράτησι κατ' ἐξοχὴν εἰς τὶς σχέσεις μας μετὰ τὴν Τουρκία ...*

Θεωρῶ, ὅτι αὐτὸ ἐπιβάλλεται εἰς τὶς σχέσεις μας μετὰ κάθε χώρα ! Δὲν διευκρινίζει ὅμως τὴν οὐσία τοῦ πράγματος, δηλαδὴ *τι νόημα δίνει* στὶς χρησιμοποιούμενες δύο αὐτὲς λέξεις.

Τὰ *περαιτέρω*, ὅμως, λεγόμενά του, ὅτι « ἡ προσέγγισις τῶν ἐθνικῶν θεμάτων, πὺν στηρίζεται στὸ "νταηλίκι" ἔχει καταστροφικὰς συνέπειας γιὰ τὶς σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο λαῶν » καὶ ὅτι « δὲν θὰ μπορέσουμε ποτὲ νὰ συνεννοηθοῦμε μετὰ τοὺς Τούρκους, ἂν δὲν δημιουργήσουμε ἕνα κλίμα στοιχειώδους ἀλληλοκατανοήσεως καὶ ἐμπιστοσύνης », εἶναι *ἰδιαίτερος ἀνησυχητικὰ καὶ δημιουργοῦν εὐλόγα ἐρωτηματικά*. Διότι *οὐδέποτε*, τοῦλάχιστον μεταπολεμικῶς, συνέβη, νὰ προσεγγίσουμε τὰ ἐθνικά μας θέματα *« μετὰ τὸ νταηλίκι »*, ἀντιθέτως πάντοτε *ὑπῆρξαμε* ἀκατανοήτως *ὑποχωρητικοὶ* καὶ ἀθεραπεύτως *ἐνδοτικοὶ* ἔναντι τῆς ὁποιασδήποτε εἰς βάρος μας συμπεριφορᾶς τῆς Τουρκίας· ἐνῶ, ἐξ ἄλλου, ἢ ἔναντι αὐτῆς *πολιτικὴ μας* μετὰ τὶς συνεχεῖς υποχωρήσεις μας ἀποτελεῖ ἀντικειμενικῶς τὴν *μεγαλυτέρα νοητὴ καὶ δυνατὴ προσπάθεια γιὰ τὴν δημιουργία κλίματος ἐμπιστοσύνης καὶ ἀλληλοκατανοήσεως*. Πῶς λοιπὸν εὐρίσκονται τὰ *σφάλματα* καὶ ἡ ὑποτιθεμένη *ὀλιγωρία* μας ; Ὁ τέως Πρωθυπουργὸς καλεῖται, νὰ ἀποκαλύψῃ τὶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου σκέψεις του. Διότι *οἰαδήποτε περαιτέρω υποχώρησις*, καὶ πέρα τῶν ἤδη ἀξιοθρηνήτως ἐνδοτικῶν θέσεών μας, *θὰ συνιστοῦσε ἀπροσχημάτιστη καὶ εὐθεῖα ἀπεμπόλησι τῆς ἐθνικῆς μας κυριαρχίας*. Θὰ ἀποτελοῦσε, ἀκριβέστερα, τὸ *ἔγκλημα τῆς ἐσχάτης προδοσίας*, δηλαδὴ θὰ δημιουργοῦσεν ὑποθέσεις ἀρμοδιότητος τοῦ Εἰδικοῦ Δικαστηρίου ...

Καί, τὸ ἐὰν « οἱ Τούρκοι εἶναι καὶ θὰ παραμείνουν πάντα ὄρκισμένοι ἐχθροὶ μας », δὲν εἶναι ἄποψις, ἢ ὁποία ἐπιδέχεται, ὅπως νομίζῃ ὁ τέως Πρωθυπουργός, ἀπὸ μόνη της, ἔτσι ἀφηρημένως, τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ἐσφαλμένης ἢ ὄχι, - αὐτὸς βεβαίως δέχεται τὸ πρῶτο. Διότι ἡ ἀποτίμησις *ἐξαρτᾶται* ἀπὸ τὴν καθημερινὴν πραγματικότητα τῶν σχέσεών μας μετὰ τὴν

ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ

Τουρκία, απόκειται δὲ ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς Τούρκους, νὰ ἐπιλέξουν τὴν ιδιότητά τους. Εἶναι κάτι, πὺ δὲν ἐξαρτᾶται καθόλου ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Πάντως οἱ καθημερινὲς παραβιάσεις ἐκ μέρους των τοῦ ἑναερίου μας χώρου, καθὼς καὶ ἄλλες ποικίλες, χωρὶς καμμιά ἀπολύτως ἐκ μέρους μας αἰτία ἢ ἀφορμή, προκλήσεις των, ἐν δυνάμει τοὺς τοποθετοῦν, τούλάχιστον ἐνεστώτως, εἰς τοὺς ὠρκισμένους ἐχθροὺς μας.

Καὶ τὸ ἐὰν δὲ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ὀδηγηθοῦμε σὲ πόλεμο μὲ τοὺς Τούρκους, καὶ αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῆ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ τους· καί, ἀντιθέτως πρὸς ὅσα ὑποστηρίζει ὁ τέως Πρωθυπουργός, δὲν ἔμπορεῖ, νὰ ἔχη καμμίαν ἀπολύτως σχέσι μὲ τὸ τί πιστεύουμε ἑμεῖς γι' αὐτούς. Αὐτὰ γιὰ ὅσους σκέπτονται καὶ λένε τὰ πράγματα μὲ τὸ ὄνομά τους.

8.- Τὸ ἐνιαῖον ἀμυντικὸν δόγμα - Τὸ «ἐμπάργκο» τῶν Σκοπίων.

ε) Ἀκατανόητος μένει ὁ χαρακτηρισμὸς ἀπὸ τὸν τέως Πρωθυπουργὸ τοῦ ἐνιαίου ἀμυντικοῦ δόγματος Ἑλλάδος-Κύπρου ὡς «πυροτεχνήματος γιὰ ἐσωτερικὴ κατανάλωσι», καίτοι καὶ ὁ ἴδιος θεωρεῖ ὡς ἀναγκαῖα τὴν ἐνίσχυσι τῆς ἀποτρεπτικῆς δυνάμεως τῶν δύο χωρῶν. Διότι, κατ' ἀρχὴν μὲν εἶναι ὄχι μόνον ἀπαράδεκτος, ἀλλὰ καὶ ἀσύστατος τέτοιος χαρακτηρισμὸς γιὰ πολιτικὴ, ἢ ὅποια ἔτυχε τῆς συγκινητικῆς ἐπιδοκιμασίας τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τῶν Κυπρίων ἀδελφῶν μας, κομμάτων καὶ λαοῦ. Ἀπὸ ἀπόψεως δὲ οὐσίας, διότι εἶναι ὀλοφάνερη ἢ ἀποτρεπτικὴ ἀποτελεσματικότης τοῦ δόγματος, ὅταν οἱ Τούρκοι θὰ ἀντιμετωπίζουσιν τὸ δίλημμα, κάθε περαιτέρω ἐπιβουλὴ των εἰς βάρους τῆς Κύπρου νὰ σημαίνῃ αὐτομάτως καὶ πόλεμον μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Εἰς τὸ ἴδιο, ἄς σημειωθῆ ἐδῶ, πέλαγος παραδοξότητος κινεῖται καὶ ἡ σκέψις ἐκείνων, πὺ προτείνουν ὡς μέσον διευθετήσεως τῶν σχέσεων μὲ τὴν Τουρκία τὸν ἀφοπλισμὸν τῶν νησιῶν μας τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου ἢ καὶ τῆς Κύπρου. Διότι ἢ μὲν Τουρκία, λόγῳ ἐκτάσεως καὶ εὐρύτητος τῆς «ἐνδοχώρας» τῆς, ἀντικειμενικῶς σὲ καμμιά περίπτωσι δὲν κινδυνεύει ἀπὸ στρατιωτικὴ παρουσία εἰς τὰ νησιά μας ἢ τὴν Κύπρο. Ἀντιθέτως, ὁ ἀφοπλισμὸς των δημιουργεῖ δι' αὐτὰ ἄμεσον κίνδυνον εἰσβολῆς ἀπὸ τὰ ἐγγύτατα Μικρασιατικὰ παράλια, χωρὶς δυνατότητα, λόγῳ ἀποστάσεως, ἰσοχρόνως ἀμέσου ἀπὸ τὴν ἠπειρωτικὴν Ἑλλάδα στρατιωτικῆς βοήθειας. Μόνον, ἐπομένως, τὰ τουρκικὰ ἐπεκτατικὰ σχέδια ἔμποροῦν, νὰ ἐξυπηρετήσουν εὐθέως τόσον τερατωδῶς ἐπικίνδυνες γιὰ τὰ νησιά μας καὶ τὴν Κύπρο καὶ ἐξωφρενικῶς ἀνεύθυνες προτάσεις περὶ ἀφοπλισμοῦ.

Γιὰ τὸν ἴδιο πάλι χαρακτηρισμὸ, ὡς «πυροτεχνήματος γιὰ ἐσωτερικὴ κατανάλωσι», τοῦ τέως Πρωθυπουργοῦ καὶ γιὰ τό, ὅπως γράφη, «ἀλήστου

ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ

μνήμης εμπάργκο έναντι των Σκοπίων», επιβάλλεται ή υπόμνησις κοινῶς γνωστῶν πραγμάτων : ὅτι δηλαδή, τὸ «εμπάργκο» αὐτὸ ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἰδίους ὑπενομεύθη, ἀπὸ μεγαλοεπιχειρηματίες λυμεῶνες τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, οἱ ὅποιοι, ἀπάτριδες, ὅπως παντοῦ καὶ πάντοτε ὅλοι οἱ γνήσιοι ἐκφραστὲς τοῦ μεγάλου κεφαλαίου, ἐμεθόδευσαν τὴν καθημερινὴ παραβίασι τοῦ ἐπιβληθέντος «εμπάργκο», θυσιάζοντες ἔτσι τὰ ἔθνικὰ τῆς Πατρίδος μας συμφέροντα εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἰδιωφελείας των. Αὐτὰ τὰ γνωρίζει κατ' ἐξοχὴν καὶ ὁ τέως Πρωθυπουργός. Ἐπομένως, εἶναι ἄστοχος καὶ ἀπαράδεκτος ὁ ἀνωτέρω χαρακτηρισμὸς του γιὰ πολιτικὴ, ἢ ὁποία εἰς τὴν πραγματικότητά δὲν ἐφηρημόσθη.

Γ'.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

9.- Ἐξωτερικὴ πολιτικὴ γιὰ ἐσωτερικὴ κατανάλωσι ;

Τὴν ἐξήγησι τῶν τόσων κενοδοξιῶν, ὅπως κατεδείχθησαν ἀνωτέρω, τοῦ τέως Πρωθυπουργοῦ, μὲ ἄθροισμα προτάσεων, ποὺ δὲν ἔχουν σχέσι μὲ τὴν οὐσιαστικὴ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων καὶ μόνον σύγχυσι δημιουργοῦν καὶ ὀδηγοῦν ἀντικειμενικῶς εἰς τὸν ἀποπροσανατολισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, **τὴν δίνει ὁ ἴδιος !** Διότι προεισαγωγικῶς ἐκθέτει εἰς τὸ ἐλεγχόμενον ἄρθρο του, ὅτι, κατὰ λέξιν, «ἡ εὐκολὴ λύσι, ἂν θέλουμε νὰ κάνουμε ἐξωτερικὴ πολιτικὴ γιὰ ἐσωτερικὴ κατανάλωσι, εἶναι, νὰ ἀποδώσουμε τὸ σύνολο τῶν προβλημάτων μας μὲ τὴν Τουρκία στὴν ἐγγενῆ τῆς ἐπεκτατικότητά καὶ νὰ ἀποκλείσουμε, πρὶν κἂν τὴν ἐπιχειρήσουμε, κάθε δυνατότητα ἑλληνοτουρκικῆς συνεννόησης».

Δὲν θὰ ἐπαναλάβω, ὅτι τὴν ἀσίγαστη **ἐπιθετικότητα καὶ ἐπεκτατικότητά** τῆς δὲν εἶμαστε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, ποὺ τὴν ἐφευρίσκουμε, ἀλλὰ αὐτὴ **ἡ ἴδια ἡ Τουρκία**, ποὺ τὴν ἐπιδεικνύει καθημερινῶς μὲ τὰ εἰς βάρος μας καμώματά της· οὔτε, ὅτι μὲ τὴν ἀξιοδάκρυτη, ἀπὸ δεκαετίες τώρα, **ὑποχωρητικότητα καὶ ἐνδοτικότητά μας** ἐναντί της, ὅχι μόνον ἐπανειλημμένως ἐπεχειρήσαμε, ἀλλὰ καὶ **ἐξαντλήσαμε πρὸ πολλοῦ κάθε ἰδική μας προσπάθεια** ἑλληνοτουρκικῆς συνεννοήσεως. Χωρὶς βεβαίως αὐτὸ νὰ σημαίνει, ὅτι δὲν ὑπάρχει γιὰ τὴν συνεννόησι αὐτὴ καμμία πλέον δυνατότης. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἐξαρτᾶται, καὶ μάλιστα ἤδη πρὸ πολλοῦ, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἀπὸ τὴν τουρκικὴ θέλησι καὶ συμπεριφορά.

Θὰ ἐμμείνω μόνον εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν ὡς «**εὐκόλου λύσεως**» τὸ «**νὰ κάνουμε ἐξωτερικὴ πολιτικὴ γιὰ ἐσωτερικὴ κατανάλωσι**». Βεβαίως δὲν πρόκειται περὶ θεωρήματος μόνον τοῦ τέως Πρωθυπουργοῦ. Εἶναι **ἐπιχείρημα κίβδηλο**, τὸ ὁποῖον ἐπισείεται ἀπὸ πολλοὺς ταγούς μας, καί,

ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ

τὸ ἀξιοπρόσεκτο, πάσης προελεύσεως, ὀλοκλήρου τοῦ πολιτικοῦ μας στερεώματος ! Ἀλλὰ τὸ πόσον ἀντιδημοκρατικὸ καὶ κίβδηλο εἶναι τὸ αἶτημα, «*νὰ μὴ κάνουμε ἐξωτερικὴ πολιτικὴ γιὰ ἐσωτερικὴ κατανάλωσι*», δὲν χρειάζεται, γιὰ ὅσους σκέπτονται ἐλεύθερα, καὶ ἰδιαίτερα ἀπόδειξις. Διότι, ἀπὸ μόνο του προϋποθέτει, ὅτι οἱ ἔτσι σκεπτόμενοι ἀναγνωρίζουν ρητῶς, ἔστω καὶ ἐμμέσως, ὅτι ἡ ἰδική τους προοπτικὴ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, δὲν ἔχει «*ἐσωτερικὴ κατανάλωσι*», ὅτι δηλαδή εἶναι ἀντίθετη πρὸς τὶς προσδοκίαις καὶ τὴν θέλησι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ μιᾶς χώρας εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐπηρεάζει καθοριστικῶς καὶ τὰ ἐσωτερικά της πράγματα, τὴν ἐσωτερικὴ ζωὴ της. Καὶ ἤμπορεῖ, νὰ δεσμεύσῃ τὸ Ἔθνος ὄχι μόνον προσκαιρῶς, τὴν ἐνεστῶσα γενεὰ του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ μέλλον, τὶς μέλλουσες γενεές. Ἐπομένως, γιὰ τὴν χάραξι τῆς πορείας της κανένας ἄλλος δὲν νομιμοποιεῖται περισσότερο τοῦ κυριάρχου λαοῦ, πρωτίστως ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τὸν πρῶτον λόγον ἐπιβάλλεται, νὰ ἔχη ὁ λαός, ἡ θέλησίς του νὰ ἀποτελῇ καὶ τὸν κατευθυντήριον δείκτην. Θαυμάσατε, λοιπόν, τὴν «*δημοκρατικότητα*» τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, πού συνιστοῦν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ ὄχι «*λαϊκῆς καταναλώσεως*» ! Ἐννοοῦν, νὰ ἀκολουθήσῃ ἡ Ἑλλάς ἐξωτερικὴ πολιτικὴ ἀντίθετη πρὸς ὅσα ἡ ἐθνικὴ λαϊκὴ συνείδησις, ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν χωρὶς δεσμεύσεις ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, ἐπιθυμεῖ καὶ ὑπαγορεύει ! ...

Ἀλλὰ, γιὰ τὶ ἄρα γε ; *Γιατὶ νὰ πανικοβάλλωνται οἱ πολιτικοὶ μας ταγοὶ ἐνώπιον τῆς λαϊκῆς θελήσεως ;* Ἀφοῦ τὰ πράγματα εἶναι ἀπλᾶ : Ὅποιος νομίζει, ὅτι ἐπὶ συγκεκριμένου θέματος ἡ λαϊκὴ ἀντίληψις εἶναι ἐπικίνδυνη ἢ βλαβερή, ὅτι δὲν εἶναι ὀρθή καὶ ἐπιβεβλημένη, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἐκφέρῃ ὁ ἴδιος τὸν ὀρθό, κατὰ τὴν γνώμη του, λόγο πρὸς τὸν λαό, νὰ τὸν διαφωτίσῃ γιὰ τὸ «*καλλίτερο*» καὶ νὰ προσπαθήσῃ, νὰ τὸν πείσῃ γιὰ τὸ «*σωστότερο*». Βεβαίως ὄχι μὲ λαϊκισμούς, αὐτὴ τὴν φοβερὴ σύγχρονη φασιστικὴ μάλιστα, πού ἀσύδωτη ἐξαπελύθη, ἰδίως μεταπολιτευτικῶς, ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας καὶ τῆς ὁποίας ἀπὸ πολὺν καιρὸν γευόμαστε ὅλοι καθημερινῶς τὰ πικρὰ της ἀποτελέσματα (πρωτοφανῆ ἐξαχρείωσι τοῦ δημοσίου μας βίου, κλπ., κλπ.). Εἰδικῶς ὁ Ἑλληνικὸς λαός εἶναι ἀρκετὰ εὐφυής, διὰ νὰ ἐννοήσῃ αὐτά, τὰ ὁποῖα μὲ εὐλικρίνεια, ὑπευθυνότητα καὶ σοβαρότητα τοῦ ἐκτίθενται καὶ ἔτσι νὰ σταθμίσῃ ὀρθῶς τὰ δέοντα. Ὁ σοβαρός, ὀρθὸς λόγος θὰ γίνῃ πειστικός, εἰς τὸ μέτρο τοῦλάχιστον σωστῆς λειτουργίας τῶν δημοκρατικῶν μας θεσμῶν. Ἐὰν πάλιν τελικῶς ὁ λαός δὲν πεισθῇ καὶ υἰοθετήσῃ, ἀπὸ τὶς ὑποδεικνυόμενες, πορεία σφαιερῆ, ἑαυτὸν ἄς αἰτιᾶται γιὰ τὶς συνέπειαι, πού θὰ ἐπέλθουν. Αὐτὸς εἶναι ἄλλωστε καὶ ὁ μόνος σωστὸς καὶ ἐπιτετραμμένος δρόμος τοῦ πολιτεύεσθαι ὑπὸ δημοκρατικὸν καθεστῶς. Αὐτόκλητοι

ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ

σωτήρες, ἐναντίον τῶν ὄσων σκέπτεται καὶ ἀποφασιστικῶς ἐπιθυμεῖ ὁ λαός, εἶναι ἐξ ὀρισμοῦ ἀπαράδεκτοι καὶ ἀποβλητέοι.

10.- Ἡ περὶ «πολιτικοῦ κόστους» θεωρία.

Σχετική εἶναι, - καὶ γι' αὐτὸ ταιριάζει ἐδῶ ὁ λόγος, - καὶ ἡ περὶ «πολιτικοῦ κόστους» συνήθης θεωρία, τὴν ὁποίαν ὅλοι χωρὶς περίσκεψι παπαγαλίζουν. Χρησιμοποιεῖται προσχηματικῶς ὡς «ἄλλοθι» γιὰ τὴν κάλυψι καταδήλου πολιτικῆς δειλίας πρὸς ἀποφυγὴ τοῦ ἐπὶ συγκεκριμένου θέματος ἐπιβαλλομένου.

Τὰ πράγματα καὶ ἐδῶ εἶναι πολὺ ἀπλᾶ : Τὰ πολιτικὰ κόμματα ἐκφράζονται, δηλαδὴ πρέπει νὰ ἐκφράζωνται, μὲ τὰ προγράμματά τους. Ἐρχόμενα δὲ εἰς τὴν ἐξουσία, τὰ προγράμματά τους πρέπει νὰ ἐφαρμόζουν. Τὰ μέτρα, λοιπόν, πού γιὰ συγκεκριμένο θέμα ὡς κυβέρνησις θὰ πάρουν καὶ οἱ λύσεις, πού θὰ δώσουν, δὲν ἔμποροῦν, νὰ ἔχουν κανένα «πολιτικὸ κόστος», ἐὰν εἶναι σύμφωνα πρὸς τὸ πολιτικὸ τους πρόγραμμα, γιὰ τὸ ὁποῖο καὶ ἐπέτυχαν τὴν λαϊκὴν πλειοψηφία. Ἡ συνεπὴς ὑλοποίησις ἑνὸς προγράμματος, γιὰ τὸ ὁποῖο ψηφίζεται καὶ ἐκλέγεται μία Κυβέρνησις, προφανέστατα μόνον τὸν ἔπαινον καὶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν εἶναι δυνατόν, νὰ προκαλέσῃ, οὐδέποτε τὴν ἀποδοκιμασία. Ἐὰν δὲ πάλιν πρόκειται γιὰ ἀντιμετώπισι νέας, **ἀπροβλέπτου προεκλογικῶς**, καταστάσεως καὶ ἀνακύπτῃ ἀνάγκη λήψεως συγκεκριμένων ἐκτάκτων μέτρων, ὑπάρχει ἡ σωστὴ ὁδός, ἡ μόνη πού ὑπαγορεύει κάθε δημοκρατικὴ συνείδησις : νὰ **ἐξηγηθοῦν** εἰλικρινῶς τὰ πράγματα εἰς τὸν λαόν καὶ μόνον, ἐὰν αὐτὸς πεισθῇ καὶ **μετὰ τὴν ἰδική του συγκατάθεσι**, νὰ ἀποφασισθοῦν τὰ δέοντα.

Ἐπὶ «κρισίμων ἐθνικῶν θεμάτων» μάλιστα ἡ συγκατάθεσις αὐτὴ ἐπιβάλλεται, κατὰ τὸ **Σύνταγμά μας (ἄρθρον 44 § 2)**, καὶ διὰ **δημοψηφίσματος** νὰ ἐπιζητηθῇ. Τακτικὴ, ἡ ὁποία σὲ ἄλλες χώρες εὐρύτατα ἀκολουθεῖται. Καὶ τὴν ὁποίαν ὅμως εἰς τὴν μικρὰν μας χώραν, μὲ τὰ τόσα ὀξύτατα προβλήματα, οἱ πολιτικοὶ μας ταγοί, μὲ ἐλάχιστες ἀδύναμες ἐξαιρέσεις, ὑπερηφάνως περιφρονοῦν, ἀχρηστεύοντες ἔτσι, ἐπὶ εἴκοσι καὶ πλέον τῶρα χρόνια, ρητὴν συνταγματικὴν πρόνοιαν, ἀλλὰ καὶ ἐπιδεικνύοντες τὴν ποιότητα τοῦ δημοκρατικοῦ των προσωπείου...

11.- Ὑπάρχουν ἀνομολόγητες δεσμεύσεις ;

Ἄφευκτη συνέπεια τῶν προηγουμένων συλλογισμῶν εἶναι, ὅτι, γιὰ νὰ **μυκτηρίζουν** οἱ πολιτικοὶ μας ταγοί, ὅσοι τὸ κάνουν, τὴν ἄσκησιν ἐξωτερικῆς πολιτικῆς «λαϊκῆς καταναλώσεως» (μὲ τὴν σωστὴ, ἐννοεῖται, ὡς

ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ

άνωτέρω, έννοια, όχι δὲ ἐκείνην τοῦ φασιζοντος λαϊκισμοῦ), ἢ γιὰ νὰ ἀποφεύγουν τὸ «πολιτικὸ κόστος», ὅσοι τὸ ἀποφεύγουν, ἐν συνειδήσει ἐπιχειροῦν τὴν ἀσκησιν ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, ἀποδοκιμαζομένης ἀπὸ τὴν λαϊκὴν συνείδησιν ἢ τὴν ἀθέτησιν τοῦ προγράμματος, βάσει τοῦ ὁποίου ἐξελέγησαν, ἢ τῶν προεκλογικῶν των δεσμεύσεων. Ἀλλὰ, γιὰ τὴν ἐν συνειδήσει μετέρχονται τὴν θλιβερὴ αὐτὴ τακτικὴ τῆς ἐξαπατήσεως οὐσιαστικῶς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ;

Μὲ τὸ ἐρώτημα αὐτὸ καὶ ἐν ὄψει τῶν ἀνωτέρω ἀπλῶν ἀληθειῶν ὁ κάθε σκεπτόμενος πολίτης ὁδηγεῖται εἰς τὴν βαρυτάτην ὑπόνοιαν, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν, παρὰ μόνον ὑπερκείμενες δεσμεύσεις νὰ ἐπιβάλλουν τὴν ἀπατηλὴν αὐτὴν πολιτικὴν συμπεριφορὰν. Ἀκόμη, ἔτσι μόνον εἶναι δυνατόν, νὰ ἐξηγηθοῦν καὶ ἡ σοβοῦσα καθολικῶς εἰς ὄλο τὸ πολιτικὸ μας στερέωμα ἀοριστία τοῦ πολιτικοῦ λόγου (κοινῶς ἐπισημαίνεται ἡ καταπλήσσοσα ὁμοιότης τῶν προγραμμάτων τῶν πολιτικῶν μας κομμάτων, ὅλων ἐκτὸς τοῦ Κ.Κ.Ε., ἀλλὰ καὶ ἡ ταυτότης τῆς πολιτικῆς των πρακτικῆς !), ιδίως ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν μας θεμάτων, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ἀντίθετα πρὸς τὸ λαϊκὸ φρόνημα ἐνεργήματα.

Καὶ ἡ ὑπόνοια αὐτὴ δὲν μένει εἰς τὸ στάδιον τῶν πιθανοτήτων. Μεταβάλλεται εἰς βεβαιότητα μὲ τὰ ὅσα κατὰ καιροὺς ἀποκαλυπτικὰ ἔρχονται εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος : Ἀπομνημονεύματα ἐπισήμων προσώπων (συνήθως μὲ ἀναπτύξεις ἀφορήτου ἐγωπαθείας, τὸ εἶδος κατ' ἐξοχὴν εὐδοκίμει παρ' ἡμῖν !), ἀρχεῖα ξένων Ὑπουργείων Ἐξωτερικῶν (πληροφορίες περιορισμένες μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ εἰς τὰ ἀνώδυνα ἀπὸ τὸ «ἐξομολογούμενο» Κράτος !), ἔγγραφα καὶ βιβλία ἀπὸ «ἀνανήψαντες» πράκτορες, προσφέρουν ἱκανὰ πρὸς τοῦτο στοιχεῖα.

Καὶ τὰ στοιχεῖα γίνονται ἐφιαλτικά, ὅταν ἀποκαλύπτουν, ὅτι σὲ ἓνα βαθμὸν οἱ πολιτικοί μας ἄρχοντες εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ἀναδεικνύονται κατ' ἀξίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ κατασκευάζονται εἰς τὰ μαγειρεῖα ξένων πρεσβειῶν, ὅτι οἱ πολιτικοί μας λαμβάνουν προηγουμένως τὸ ξένο χρῆμα γιὰ νὰ εὐδοκίμησουν ἐδῶ, ὅτι εὐπειθεῖς σὲ ξένες ἐπιθυμίες καὶ προστάγματα ἀμείβονται πάντοτε, ἔστω καὶ μὲ καθυστέρησι, καὶ ἄλλα συναφῆ !

Ἀκόμη, ψήγματα τέτοιας πικρῆς ἀλήθειας ἡμπορεῖ κανεὶς, νὰ συγκομίση καὶ ἀπὸ ἄρθρα σὲ ἐφημερίδες καὶ περιοδικά, ἢ καὶ βιβλία, μὲ τὰ ὁποῖα ἀργυρώνητοι πράκτορες καὶ πρακτορίσκοι, συνήθως ὑπὸ τὸ διάτρητο, - δυστυχῶς μόνον γιὰ τὸν προσεκτικὸν ἀναγνώστη - προσωπεῖο τοῦ κοπτομένου, δῆθεν, γιὰ τὰ ἐθνικά μας συμφέροντα καὶ τὴν εὐημερία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, μᾶς πλημμυρίζουν.

ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ

Σκοπός τῶν τελευταίων εἶναι ὁ πλήρης ἀποπροσανατολισμός μας :

- α) ὡς πρὸς γεγονότα τοῦ παρελθόντος, μὲ τὸ νὰ δίνουν συγχωροχάρτι εἰς τοὺς ξένους (π.χ. γιὰ τὴν ἀπριλιανὴ δικτατορία) καὶ νὰ μᾶς καλλιεργοῦν τὸ σύνδρομον αὐτοενοχῆς γιὰ ὅλα τὰ ἐθνικά μας δεινά (ἐνῶ αὐτὰ ἀλλοδαπὴ ἔχουν πάντοτε τὴν προέλευσι καὶ μόνον παρεπομένη καὶ ὑπηρετικὴ εἶναι ἢ συμβολὴ Ἑλλήνων προδοτῶν, ἀργυρωνήτων ἢ μόνον ἀνοήτων) ἢ μὲ τὸ νὰ ἐξωραΐζουν καὶ ἐξυμνοῦν, διότι ὑπηρετήσαν ξένους, πρόσωπα ἢ πολιτικές, πὸν ἔβλαψαν καταφανῶς τὸν τόπο·

- β) ὡς πρὸς τὸ παρὸν, μὲ *συστηματικὴν ἀλλοίωσι τῆς πραγματικότητος.*

Καὶ τὸ τελικὸν ἐθελόμενον καὶ ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ ὅλου ἀποπροσανατολισμοῦ εἶναι, *νὰ μᾶς καταπτοήσουν* καὶ ἔτσι νὰ μᾶς «πείσουν», ὅτι οἱ λύσεις ἐνδοτισμοῦ, ὑποχωρητικότητος καὶ ἐθνικῆς μειοδοσίας εἶναι, *δηθεν, σήμερον οἱ μόνες δυνατές*, καί, ἐπομένως, οἱ μόνες «ρεαλιστικὲς» καὶ ἀκολουθητέες! ...

12.- Πανεθνικὴ ἢ συσπειρώσις. Ἡ αἰσιοδοξία.

Ἐπισημαστέον ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἤρχισε, νὰ τὰ ἀντιλαμβάνεται ὅλα αὐτὰ, διότι δὲν στερεῖται εὐφυΐας. Καὶ συσπειρῶνεται εἰς ἓνα ἀκλόνητο μέτωπο, ὄχι καμμιάς ἄλλης θλιβερῆς λογικῆς, ἐμπνεομένης ἀπὸ ἰδεολογικὰ ράκη καὶ περιπτώματα ἀνεπιστρέπτου πλέον ἱστορικοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ εἰς ἓνα ἀκαταμάχητο **Μέτωπο Λογικῆς ἐναντίον τῆς Ἐθνοπροδοσίας**. Αὐτὸ τὸ γνωρίζουν καὶ ὅσοι, πρὸς ἀνάσχεσι, συνιστοῦν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν «χωρὶς ἐσωτερικὴν κατανάλωσι», καὶ γι' αὐτὸ ἄλλωστε τὸ κάνουν, ἐλπίζοντες, νὰ ἐπιτύχουν ἀπὸ τὸν λαὸν τὴν ἀνοχήν του, ὥστε νὰ ἐκτραποῦν ἐλεύθεροι καὶ εἰς ἀποδοκιμαζόμενα ἀπὸ αὐτὸν ἐγχειρήματα.

Ἄλλὰ ἀδίκως μοχθοῦν, ἢ προσπάθειά τους δὲν θὰ τύχη ποτὲ τῆς λαϊκῆς ἐπιδοκιμασίας. Ὅσοι ἔχουν μάτια, ἄς ἀναβλέψουν! Ἀπόδειξις τρανωτάτη καὶ προειδοποίησις χαρακτηριστικὴ ἢ, δημοσκοπικῶς διαπιστωθεῖσα, *ἀπόρριψις ἀπὸ τὴν πλειοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τῆς πολιτικῆς καὶ τῶν κομμάτων...*

Ἄς μὴ ματαιοπονῆ λοιπὸν ὁ πολιτικὸς μας κόσμος. Ἄς ἀναζητήσῃ τὴν αἰτίαν τοῦ φαινομένου ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἰδικὴν του πολιτείαν καὶ συμπεριφορὰν. Καὶ συγκεκριμένως :

- α) εἰς τὴν ἀοριστίαν τῶν πολιτικῶν προγραμμάτων, πὸν τὰ πάντα χωροῦν, τὰ πάντα ὑπόσχονται, ἀλλὰ καὶ τὰ πάντα (ἐδῶ ἐνδιαφέρουν τὰ δεινά!) ἐπιτρέπουν, ἀοριστία, *ιδίως ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν μας θεμάτων*, πὸν ἐκμηδενίζει τὴν δυνατότητα ἐκλογῆς τοῦ πολίτου καὶ

ἐκτρέφει ἔτσι τόν, καταστρεπτικόν γιά τήν Δημοκρατίαν μας, ἀφορισμὸν «ὄλοι τὸ ἴδιο εἶναι !»·

- β) εἰς τὰ ἐνεργήματά του, τὴν ἀπώλειαν τῆς πολιτικῆς **σοβαρότητος** μὲ τὸν ἄκρατον λαϊκισμόν (μέχρι καὶ ἀπολογηταὶ ναρκωτικῶν ἢ ὑπερασπισταὶ εἰδεχθῶν ἐγκληματιῶν ἔγιναν μερικοὶ βουλευταὶ ἢ καὶ Ὑπουργοὶ μας !), τὴν ἐκμηδένισιν τοῦ πολιτικοῦ ρόλου μὲ ἀθέμιτες **διασυνδέσεις** καὶ ἐμφανῆ **ὑποτέλεια** σὲ ποικιλώνυμα **οἰκονομικά συμφέροντα**, τὴν ἐνδοτικότητα ἐνώπιον τῶν ἰσχυρῶν, κλπ., κλπ.·
- γ) εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν ἐθνικῶν ἐλληνικῶν ἰδανικῶν καὶ θέσεων, αὐτῶν μὲ τὰ ὁποῖα ἐπὶ χιλιετηρίδες ἐζήσαμε καὶ χάρις εἰς τὰ ὁποῖα ἐπιβιώσαμε.

Ὁ κίνδυνος τῆς Δημοκρατίας μας ἀπὸ τὸν ἀρχόμενον ἐκφυλισμὸν τοῦ τρόπου λειτουργίας της δὲν εἶναι ὑπόθεσις, πὺ ἐνδιαφέρει μόνον τὰ πολιτικὰ κόμματα. Ἀφορᾷ ὅλους ὅσους πονοῦν τὴν Πατρίδα μας καὶ ἀνησυχοῦν διὰ τὴν μοῖραν τοῦ ὑπερηφάνου καὶ ἀνεκτιμήτου λαοῦ μας, ὁ ὁποῖος καὶ ἀξίζει καλλίτερη τύχη.

Ὅμως, ἄς μὴ ἐπιχαίρουν οἱ ποικιλώνυμοι ἐπίβουλοι ! Ἐὰν ὁ σημερινὸς πολιτικὸς μας κόσμος φέρεται μὲ τὰ καμώματά του πρὸς τὴν αὐτοκτονία, ἓνα εἶναι τὸ βέβαιον : Ἡ Δημοκρατία δὲν πρόκειται νὰ καταρρεύσῃ, ὁ Ἑλληνισμὸς δὲν πρόκειται νὰ χαθῇ ! ...

Χρῆστος Α. Σαρτζετάκης
Νέα Πεντέλη, 1η Δεκεμβρίου 1997.